

ПИСАТИ ІКОНИ – ЦЕ ВЖЕ МОЛИТВА

Зайшовши до храму, ми неодмінно піднімаємо голову, щоб оглянути ікони, зображені на стінах та під куполом... Чи часто ми замислюємося над тим, хто їх створив, чому саме цими ликами святих розмальовано саме цей храм? Ці запитання стали закономірними й для нас, коли художники приступили до розпису новозбудованої церкви на Замковій горі. Знайомтеся: Володимир Таращук – керівник художньої артілі, яка працює в храмі Георгія Побєдоносця.

Назар Залізницький

- Пане, Володимире, розкажіть, будь ласка, про себе.

- Я маю освіту художника, закінчив художньо-графічний факультет Одеського державного педагогічного інституту імені К.Ушинського. Займаюся розписом храмів із 1989 року. За моїми плечима вже більше 40 церков в Україні. Маю нагороди від митрополита Володимира, зокрема орден Нестора Літописця І ступеня за розпис собору Всіх Святих у с. Георгіївка Мар'їнського району Донецької області. Це – моя найбільша робота. Висота храму – 48 м, дуже великий розмір ікон і чимала їх кількість. Площа розпису – 6 тисяч кв. м! А першою церквою, яку я розписав, був храм на честь Святого Миколая в моєму рідному селі на Хмельниччині, де жили мої батьки. Тоді ця робота мені далася дуже важко. Пам'ятаю, що й висоти трохи боявся, сільські жінки спокійно піднімалися під купол, а я пасував, хоч і виду не видавав. Це вже згодом звикаєш до висоти. Хоча обережність втрачати не можна. Та Бог милував мене і мою команду.

- А з ким ви працюєте, чи є серед художників білоцерківці?

- Команда наша складається з 10 іконописців. Це кістяк. Вони пишуть і ікони, і орнаменти. Білоцерківські художники є також у цій команді. Зокрема, зі мною працюють Валентина

Янковська, Сергій Рулевський, Ольга Мілейко. Оскільки ми розписали лише купол і зобразили чотирьох євангелістів (а все це на висоті майже 30 метрів), то вони поки що у вашому храмі до розпису не залучалися. Та в них усе попереду, бо ж роботи вистачатиме...

- Як ви прийшли до того, що зі звичайного художника стали іконописцем?

- Завжди було цікаво займатися іконописом. Але й обставини мене до цього підштовхували. В середині 90-х років думав, що відійду від цього. В мене є персональні виставки моїх робіт у різних техніках, займався й абстракцією. Але життя так складалося, що до мене надходили пропозиції щодо церковного розпису. Людина живе в цьому світі й дізнається про свій хист, пробує щось робити. Коли в тебе до чогось є талант, то ти не можеш його в собі тримати. Це як вулкан. Він проситься назовні. У школі, пам'ятаю, малюю і дивуюся, що в мене це виходить. Коли дитяче здивування проходить, то починаєш шукати якісь філософські моменти свого призначення в цьому світі. У Біблії написано, що Свята Трійця пронизує все суще. Я підтверджую: є три основних кольори – червоний, синій, жовтий. Всі інші – це суміші цих кольорів. А коли додається ще й білий і чорний, то це створює простір для констатації нашого реального життя на полотні чи стіні. У такий спосіб можна створити кольоровий монолог, діалог і навіть поліфонію.

- Чи моляться перед початком робіт іконописці?

- Ми молимося обов'язково. Коли людина з любов'ю творить ікони – це вже молитва. Кожен храм, який я розписую, – то є частина моєї душі. В мене немає формального підходу до роботи. А той храм, у якому працюю, стає найріднішим. Я ось у ваш храм заходжу – і він мені вже здається най-

Фрагмент розпису купольної частини храму на Замковій горі

кращим, бо людина, яка не любить цієї справи, просто не витримає. Не так легко все це: далеко від рідного дому, місяцями в закритому просторі, праця, що потребує від тебе філігранної точності й водночас мистецького простору...

- У якому стилі буде розписаний храм на честь Святого Георгія Побєдоносця?

- Ваш храм є особливим, бо побудований на місці існування старовинної церкви, збудованої ще князем Ярославом Мудрим. Це вплинуло і на рішення нинішнього архітектура, і на вибір нами, художниками, стилю розпису. Ми вибрали стиль, поширений у XII ст., відголоски якого залишилися в Софії Київській. То була епоха Київської Русі, храми тоді розписували візантійці. Тож і ми використовуємо саме цей стиль. Строго канонічно розписується лише купол храму та вівтар. Водночас фундатор храму Костянтин Єфименко запропонував поєднати візантійську стилістику з історією Білої Церкви, зробити своєрідний перегук епох. Зокрема, Різдво Христове пов'язати із картиною, на якій князь Володимир тримає на руках свого народженого сина Ярослава. Хрещення Спасителя в річці Йордан поєднати з Хрещенням Київської Русі. Вхід Господній у Єрусалим – картою Київської Русі часів Ярослава Мудрого. Ікона Розп'яття Ісуса Христа буде суголосна з набігом монголо-татар в 1240 році, які зруйнували наше місто, а Воскресіння Христове – з відновленням храму на

Замковій горі.

- Скільки триватиме розпис?

- Назвати конкретні терміни не можу. Будівництво храму – це частина людського життя. Можна формально підійти і за два місяці його розписати. А якщо над цим роздумувати, планувати, то це займе якийсь період часу. Може, рік чи два...

- Коли ви малюєте лик святого, чи використовуєте риси обличчя своїх знайомих? Приміром, відомо, що образ Богоматері у Володимирському соборі Віктор Васнецов малював зі своєї дружини і дитини.

- У храмі приблизно 70 ікон, уявіть собі, якщо я розписав 40 храмів, то скільки треба було б знайти образів? Це тисячі образів. Тому я дійшов у своїй роботі до такого періоду, коли просто пишу й не напружую себе, – і мені в уяві з'являється образ. Я його просто бачу. Звичайно, при цьому враховую канонічні зразки лику Ісуса Христа, Богородиці, святих, преподобних тощо.

- Ви вже кілька місяців працюєте в Білій Церкві. Як вам наше місто?

- Біла Церква відрізняється від інших міст. Дуже гарна місцевість. Річка Рось, дендропарк «Олександрія»... Там можна ходити годинами! Ваше місто – живе, тут стільки людей, машин. Я от, приміром, працював у мільйоннику Донецьку, а він якийсь був порожній, мертвий... А Біла Церква, де всього 200 тисяч мешканців, демонструє бурхливе життя.

БЛАГОДІЙНИЙ ЯРМАРОК

8 квітня, напередодні Пасхального свята, у Білоцерківській загальноосвітній школі І-ІІІ ступенів № 20 відбувся Великодній ярмарок.

Ольга Борисюк

Це вже не перша благодійна акція, організована в нашому навчальному закладі.

З великим задоволенням і відповідальністю учні школи та

їхні батьки взяли участь у цьому заході. Незвичайна святкова атмосфера, весела метушня, завзяті продавці наввипередки рекламують і вихваляють свій товар. Навкруги чути веселий сміх. Аж очі розбігаються від розмаїття солодощів!

До шкільного ярмарку приєднався й клуб «Усмішка» Академії пенсіонерів, з яким школа співпрацює вже четвертий рік поспіль. Своєю мудрістю і досвідом старше покоління охоче поділилося із учнями і батьками школи. А Таскіра Максютя, членкиня Академії пенсіонерів, провела майстер-клас із дизайну і сервіруванню святкового Великоднього столу.

Усі кошти, отримані від продажу солодощів, школярі передали на лікування Зінаїди Зінченко, уче-

ниці 5-А класу, та на потреби воїнів АТО.

До Великодня Міжнародна громадська організація «Наша спадщина» (волонтер Людмила Остер) подарувала набори канцтоварів та іграшок дітям соціально незахищених категорій.

А за два дні до ярмарку відбулася

виставка картин молодих художників України під назвою «Христос у живописі», організована ГО «Наша спадщина».

Картини реально відображали події, описані в Біблії. Адаже одна справа прочитати, а інша – побачити на власні очі. Організатори виставки змогли передати слухачам не тільки зміст картин, але й свої глибокі переконання та яскраві почуття віри в силу Бога.

Виставка мала велике пізнавальне значення для учнів, які долучилися до Біблійної історії та християнської етики.

